

Forholdet er jo nemlig, at vi med aftalen med regeringen af 7. maj 2002 så ud til at have fået en ordning også i spørgsmålet om indfødsret, som vi kunne være tilfredse med. Udlændinge, der ikke kunne tale dansk, udlændinge, der var kriminelle, og som sad i stor gæld til det offentlige, var nu med aftalen af 7. maj 2002 afskåret fra at få dansk indfødsret.

De forfærdelige tilstande, der havde hersket indtil da, hvor fremmede i titusindvis havde fået indfødsret årligt og var blevet folketingsvælgere, var blevet ændret afgørende. Vi var tilfredse og glædede os sammen med regeringen over, at vi havde fået styr på det udlændinge- eller indvandringsproblem, som simpelt hen tegnede til at blive en af de store katastrofer i Danmarks historie, efter at udlændingeloven af 1983 havde slået døren til Danmark på vid gab midt i denne nuværende folkevandringstid.

Men langsomt begyndte det at ane os, at vi havde taget forfærdelig fejl på et afgørende område. Meldinger nåede os om, at de prøver i dansk, som skulle aflægges for at få indfødsret, den såkaldte almenprøve 1, var nul og niks. Udlændinge beredte hånlige tilfælde til mediernes, at den kunne man faktisk bestå uden at kunne tale dansk.

Vi, der ikke personligt havde kendskab til den såkaldte sprogskejle, undrede os og fandt meldingerne belastende. Det var jo sådanne tilstande, aftalen skulle forhindre. Så begyndte hr. Jesper Langballe og jeg at besøge sprogskolerne og overvære deres eksamener, og så forstod vi, at vi havde taget frygteligt fejl. Danskprøverne var ingenting værd. De, der bestod almenprøve 1 med fin karakter, kunne ikke tale ordentligt dansk. Jeg ville have dumpet dem, der fik 9 eller 10 til prøven. Der var noget, som var helt galt.

Det har ført til, at vi har allieret os med sprogkyndige og har stillet krav om, at retningslinjerne for indfødsret, det såkaldte kontor-cirkulære, skal strammes for sprogprøvens vedkommende i en sådan grad, at de, der opnår dansk indfødsret, kan tale et rimeligt dansk og således orientere sig i den offentlige debat, der er deres baggrund for at kunne stemme til et folketingsvalg.

Efter nøje overvejelse krævede vi da, at den prøve, der hedder dansk som andetsprog på VUC skulle være adgangseksamen. Det svarer til en 9.-klasses-prøve, det prøvetrin, som alle danske skolebørn skal afslutte. Med et sådant sprogkendskab ville ansøgerne til dansk indfødsret være i stand til at sætte sig ind i dansk

kultur, historie og samfundsforhold, det område, som vi også kræver rimeligt kendskab til for at opnå indfødsret og stemmeret i Danmark.

Men trods mange og lange forhandlinger har integrationsministeren ikke villet føje os. Han finder sproget for højt, mens han er mere imødekommende, hvad angår kultur, historie og samfundsforhold. Sprogkravet må efter integrationsministerens mening ikke være højere end det, der hedder dansk 2, modul 6. Det svarer til en 4.-5. klasse. Hvordan man med dette sproglige niveau skal kunne sætte sig ind i dansk kultur, historie og samfundsforhold på 9.-klasses-niveau, har vi ikke fået en forklaring på.

Kl. 12.00

Vi bøjede os og gik i samarbejdets navn et trin ned til det, der hedder dansk 3 med karakteren 8. Dette kunne vi sagligt forsvare, men længere ned kunne og ville vi ikke gå, for skal der overhovedet være tale om rimelighed og ansvarlighed i tildelingen af dansk indfødsret, så skal de, der får den tildelt, have et sådant kendskab til dansk, at det giver mening at lade dem stemme til folketingsvalg.

Her skilles vore veje derfor. Vi er kede af det, for vi har haft et godt samarbejde med regeringen, her integrationsministeren. Vi har også i fællesskab rettet en smule op på den nationale katastrofe, som indvandringspolitikken udgør, ikke nok, ikke sådan, at katastrofen er afværget, men dog sådan, at der måske er håb for vore efterkommere om, at det Danmark, de kommer til at leve i, ikke er sprængt og forvandlet til et multietnisk og multinationalt helvede.

Men indfødsretten er afgørende; den fornemste gave, Danmark kan skænke fremmede, og derfor en gave, som skal behandles med omhu, en gave, som kun må tildeles dem, der har gjort sig fortjent til at modtage den ved at lære vort sprog og ved at have sat sig ind i kulturen, historien og samfundsforholdene i det land, de vil være børn af.

Vi siger nej til at sjeske med kravene. Vi siger nej til at lade det danske sprog være noget underordnet for dem, der skal gælde for danske borgere, og vi må derfor med beklagelse stemme nej til dette lovforslag om dansk indfødsret.

Første næstformand (Svend Auken):

Der er tre korte bemærkninger til hr. Søren Krarup's indlæg, og den første er hr. Søren Søndergaard, og efter ham er det hr. Lars Kramer Mikelsen og fru Else Theill Sørensen.